Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 10. Den 15de Februar 1890. 39te Aargang.

Tale af Præsident George Q. Cannon,

holdt ved Kvartalskonferencen i Salt Lake City 2 September 1889.

Denne Konference har været meget belærende, og jeg tvivler ikke paa, at de, der har overværet alle Forsamlingerne føle, at deres Tid har været vel anbragt. Jeg tænker, at de fleste af os har Tiden meget optaget og kunde finde mangfoldige Ting at undskylde Fraværelsen med, om man var saa tilsinds; men jeg føler mig overbevist om, at vi intet kunde have foretaget os, der vilde have lønnet sig bedre end at være tilstede her ved denne Konference. Alle af os have nok at bestille. Dersom vi tillod vore verdslige Sysler at optage vort Sind og vore Tanker i den Grad, at vi forsømte vore Pligter i aandelig Henseende, saa tvivler jeg ikke om, at vi sagtens kunde finde nok til at undskylde og retfærdiggjøre os med. Men vilde saadant være rigtigt? Siden jeg blev gammel nok til at forstaa disse Ting, saa har jeg altid tænkt, at vor Aand lige saa meget trænger til Næring som Legemet. Jeg tror, at vi kunne sulte vore Aander, nægte dem Føde og derved svække dem. Personlig Erfaring har lært mig, at jeg ved at gaa til Forsamling om Søndagen har udhvilt mig fuldkomment, uagtet jeg har arbejdet meget med Hjernen om Hverdagene; men Mange undskylde sig med, at deres Hjerner var saa overtrætte, at Gudstjenesten om Søndagen kun anstrængte dem endnu mere. Jeg ved af Erfaring at man kan hvile, medens man er i sine Forsamlinger og bliver delagtiggjort i den Aand, der i Reglen hersker og altid burde herske ved vore Sammenkomster. Jeg har iagttaget, at de Mænd og Kvinder, der gjør sig dette til en fast Regel, tiltager i verdsligt Gods og gjør lige saa god Fremgang som de, der ikke synes at kunne undvære Tid til at tjene Herren. I har maaske lagt Mærke til, at de Mænd, der arbejder om Søndagen, udretter ikke mere, men mindre end de, der kun arbejder de sex Dage, som Gud en Gang har beskikket til Arbejdsdage. Saadanne Lejligheder som

den nuværende, hvor vi kan hente nyttig Lærdom og faa Raad og Formaninger gjennem Herrens Aand, burde vi ej forsømme, thi de komme ikke for ofte.

Vi trænge stadig til Formaninger og Lærdomme, og jeg har lige fra denne Konferences Begyndelse ønsket, at enhver Sidste-Dages Hellig i denne Stav kunde være til Stede og høre de Lærdomme, der ere blevne givne. Mange udmærkede Raad ere blevne uddelte, og mange herlige Vidnesbyrd ere afgivne. Jeg ved, at det tager hele min Tid og al min Omhu at holde mig selv, som jeg burde, og dog er jeg langt fra tilfreds med mig selv.

Der er meget som vokser og trives iblandt os, der er stridende mod Zions Aand; meget har faaet Indpas iblandt os, som fordrer den omhyggeligste Omtanke. Som det har været med os fra Begyndelsen, saaledes er det ogsaa endnu; vi møde stadigt nye Scener, nye Vanskeligheder ophobe sig for os; det har været Tilfældet i en saadan Grad, at vor Kirkes Historie har været ligesom et Drama. Ingen Scene paa et Theater har nogensinde indeholdt større og dybere Interesse end vort Livs omskiftende Scener som et Folk. Besværligheder hæve sig, og vi have al vor Aarvaagenhed behov for ikke at begaa et Fejltrin eller en Uret i en eller anden Retning. Derfor har Gud beskikket Profeter og Apostle, hvem det paahviler at lede, raade, belære, irettesætte og advare; det er et stort Ansvar, der paahviler dem. Den blotte Tanke derom faar mig til at bæve. En Gysen gjennemfarer mig, naar jeg tænker paa det store Ansvar, Gud har paalagt Kirkens ledende Ældster. For en stor Del er Folkets Velfærd, dets fremtidige Lykke betroet til deres Omsorg, der er kaldede til at være Hyrder for Kristi Flok. Ofte spørger jeg mig selv, hvorledes kan jeg fremstaa for min Herre og Mester, om han skulde kalde mig til Regnskab for det Hverv, han har anbetroet mig? Kan jeg rejse mig og sige, jeg har ikke staaet det Værk i Lyset, hvortil jeg har været knyttet, jeg har ikke skjult det, som skulde aabenbares? Jeg har ikke hindret Sandhedens Straaler fra at trænge ind blandt Menneskenes Børn — jeg spørger mig selv, kan jeg staa saaledes over for Guds Ansigt, uden at føle mig bebyrdet i min Sjæl og føle, at mine Klæder er fri for denne Generations Blod? Kan jeg frit hæve mit Øje i Bevidstheden om at have været en trofast Herrens Tjener, en omhyggelig Hyrde, en Vægter, der aldrig har sovet paa sin Post og ingensinde undladt at gjøre Anskrig, naar Fare nærmede sig Guds Zion? Saaledes synes mig, at Enhver, der bærer det hellige Præstedømme, burde føle; jeg siger Enhver, ikke en vis Del af dem, men Enhver, der bærer Guds Søns Præstedømme, burde føle, at der paahviler ham et Ansvar, og at dersom han ikke er aarvaagen, kan det hænde, at han vaagner i Evigheden og føler sin Sjæl nedtrykt af Bebrejdelse, fordi han forsømte at opfylde sine Pligter mod sine Medmennesker og ikke hædrede den Kaldelse, hvormed Gud kaldte ham. Ifølge mine Begreber vilde det være forfærdeligt at se sine Klæder plettede af sine Medmenneskers Blod — det vil sige at føle, at de Pligter, der var os paalagte, den Magt, vi var iklædt, det Ansvar, vi var anbetroet, undlod vi at forvalte ærligt og tro, til vore Medskabningers Bedste.

Vi befinde os for Tiden i ejendommelige Omstændigheder. Jeg behøver neppe at sige Eder, thi uden Tvivl ved I det selv, at vore Opponenter venter inden ret længe at vinde

Sejr over os; egentlig have vore Fjender ventet dette lige siden dette Værks Begyndelse. Det er slet intet Nyt for dette Værks Fjender at imodese en fuldstændig Triumf over det og indbilde sig, at de havde lagt en fuldkommen Plan til det hellige Præstedømmes Magts Tilintetgjørelse. Allerede nu jubler de ved Udsigten til at faa os i deres Magt — noget, de længe og ihærdigt har arbejdet paa. Det beror for en stor Del paa os, Brødre og Søstre, om dette skal blive Tilfældet. Vi holder saa at sige vor Skjæbne i vore egne Hænder. Dersom vi bliver overmandede, da kan vi dadle os selv derfor; dette Værk maa ikke bære Skylden derfor. Lider vi Nederlag og falder i vore Fjenders Hænder, da kan vi finde Grunden i vor egen Handlemaade, enten i, at vi har undladt at gjøre det, vi burde have gjort, eller ogsaa fordi vi gjorde, hvad vi ikke skulde have gjort. Enhver af Eder burde lægge sig dette paa Hjerte. Vi have endnu aldrig lidt Gjenvordigheder, som vi ikke skyldte vor egen Handlemaade. Jeg tror ikke, at der nogensinde har levet et Folk, der har haft saa meget Lys udgydt over sig som dette Folk i vore Dage. I de sidste fyrretyve Aar har Formaningens Stemme lydt i disse Dale; inspirerede Mænd, der lærte os Livets og Saliggjørelsens Principer, have ikke ophørt at eksistere. Kjender I noget Folk, der har været saa begunstiget som vi? Maaske Nephiterne i en Tid af deres Historie vare det, men et mere begunstiget Folk end vi har aldrig eksisteret i nogen Husholdning. Naar jeg tænker paa de mægtige Mænd, der have staaet her iblandt os — Profeter og Apostle, udvalgte af Gud og af ham iklædte Magt og Myndighed. Hvor mange af dem have ikke udarbejdet sig med at prædike for dette Folk, anraabt det om at holde sig nær til sin Gud, og saaledes forekommer det mig, at der paahviler os et stort Ansvar, om vi vandre paa forbudne Veje. Vi kunne visselig ikke bebrejde vor himmelske Fader, fordi han ikke har tolket os sin Vilje paa den klareste og tydeligste Maade ved sin Helligaands Paavirkning. Medens Præsident Brigham Young levede, arbejdede han utrætteligt for Folkets Vel, skaanede aldrig sig selv, men stadigt lærte Folket og gav Formaninger, Raad og Vejledning i alle Henseender. Jeg ved ikke, hvor man kan finde mere nyttig Lærdom end i hans Taler til dette Folk; og tænk saa paa Præsident Taylor og de andre, der vare knyttede til Præsident Young, og betænk den Virkning deres Belæring har haft paa Folket.

Jeg spørger, skal vi lytte til Guds Røst gjennem hans Tjenere, som vi nu have hørt i 42 Aar i disse Dale, og følge de Forskrifter som Zions Indbyggere, eller skal vi bryde en ny Bane? Skal vi tilsidesætte alt, hvad vi hidtil ere blevne lærte angaaende den rette Maade at opbygge Guds Rige paa, skal vi kaste alt dette til Side og antage nye Principer angaaende Guds Zion paa Jorden? Dette er det Spørgsmaal, der venter paa Afgjørelse. Jeg har allerede seet Ting, som jeg aldrig drømte om at faa se; jeg har været Vidne til saadan Opførsel, som jeg aldrig troede skulle indtræffe. Jeg har seet, hvorledes der er fremspiret Hang til at ringeagte Herrens Tjeneres Raad, til at vandre bort fra den Sti, Gud har udpeget for os, til at lade haant om den Myndighed, Herren har sagt skal være den regjerende. Jeg har bemærket en Tendens til at bøje og bukke sig efter Verdens Ønsker; jeg har set Nogle lytte til Guds Riges og hans Tjeneres Fjender og tildels tro de

Beskyldninger og Misrepræsentationer, hine ere fremkomne med. Og den Dag i Dag hersker der megen Usandhed og Fordrejelse angaaende Guds Værk og hans Tjeneres Handlinger bliver udlagte saa forkert som muligt, ligesaa deres Ord, deres Raad og Formaninger.

Dersom en saadan Aand faar Lov til at regjere og fæste Rod i de Sidste-Dages Helliges Hjerter, da vil det blive værst for dem, der plejer en saadan.

Jeg tror ikke, at der er tilstede i Dag en af dem, jeg her hentyder til — i det mindste er her ikke mange, dersom der er nogen. Men jeg frygter for, at mange af de, der er fraværende, hører til dem, der burde tales til angaaende dette. De Mænd og Kvinder, der regelmæssig besøger Forsamlingerne, og som anse det for væsentlig at indfinde sig og lytte til Herrens Tjeneres Belæring, er i Reglen ikke af den Slags, der trænger til Bebrejdelser; thi de hører for det meste til dem, der vandre paa Herrens Sti og efter hans Forskrifter.

Naar de Sidste-Dages Hellige bliver uenige, naar den Ene af Eder staar op mod den Anden, da kan I være visse paa, at den Ene eller Begge er forkerte. Naar de bliver uenige i deres Interesser, naar Enhver kun søger at hæve sig selv, uden at agte paa sine Medmenneskers Rettigheder; naar I ser denne Aand faa Indpas iblandt os, da er det et daarligt Tegn for os, da vil vi tabe vor Styrke. Lad mig spørge Eder, hvad det er, der giver os Styrke? Ere vi mange? I ved, at vi kun er en liden Haandfuld Folk; vore Fjender ere Tusinde og atter Tusinde Gange flere end os. Ere vi rige? Vor Rigdom er for intet at regne mod vore Opponenters. Ere vi lærde? Heller ikke i verdslig Lærdom kan vi maale os med de der ere imod os. Hvori bestaar da vor Styrke? Den bestaar i Folkets Enighed og i dets Trofasthed med Hensyn til Overholdelsen af Herrens Befalinger; den bestaar i vor Lydighed mod Guds Tjeneres Raad. Naar dette Folk begynder at tilsidesætte Præstedømmets Lærdomme og forsøger at naa Maalet paa den Maade, som er antagelig i Verdens Øjne, da bliver det ligesom andre Mennesker i Verden, da forlader Styrken det. Da Samson ringeagtede de ham givne Befalinger og aabenbarede Hemmeligheden ved sin Styrke, blev han et let Bytte for Filisterne. Saaledes vil det ogsaa gaa os, dersom vi følge samme Vej, som mange saakaldte Sidste-Dages Hellige paapege og have begyndt at betræde. Jeg vil sige — og sætte mit Ry som Profet i Pant paa — uagtet jeg sjælden gjør Fordring paa at være Profet — men jeg er villig til at udsætte mit Ry som Profet paa, at den Mand, der følger den Vej, den Familje eller det Samfund, der følger den, vil blive svag som Vand og tilsidst blive et med Verden, fordi de forlod den Vej, Herren gjennem sine Tjenere udpegede for dem. Vor Styrke bestaar ikke i at være et med Babylon, men i ganske det modsatte. Vor Styrke bestaar i Gud; derfor ere vi et ejendommeligt Folk. Fratag os denne Ejendommelighed, da ville vi blive som andre Folk i Verden, ikke bedre og ikke stærkere, og ville blive overmandede af dem, thi de er talrigere end vi. Kan I ikke indse dette? Det er saa klart for mig som Dagens Lys. Dersom vi besidde nogen Styrke, da er det, fordi vi ere Sidste-Dages Hellige. Deri ligger Hemmeligheden ved vor Styrke — den Styrke, Gud har skjænket os gjennem sit Evangelium. Forlade vi det, da forlader vor Styrke os. Det er paa Tide at forstaa dette ret, og at se det i sit rette

Lys. Skal vi vandre Arm i Arm med Verden? Skal vi blive den lig? De, der nærer en saadan Tilbøjelighed, vil, saa sandt som Gud lever, apostasere, med mindre de omvender sig. Jeg mener ikke hermed, at vi har nogen Strid med Verden. Mellem os og den er der ingen Kamp at kjæmpe. Det eneste, der paahviler os, er at være tro mod vore Principer. Dersom vore Fjender konspirerer mod os, da lader os være tro mod vor Gud, tro mod Zion, tro mod de Methoder, Gud har aabenbaret os til sit Riges Opbyggelse, og lader os følge den Retning, der er ham behagelig. Jeg mener ikke hermed, at jeg ønsker at sætte mig op imod Lovene eller imod de Raad, der nu er givne angaaende Forholdene. Jeg vil forklare min Stilling saaledes, at I kan forstaa den, saa at Ingen skal udlægge den forkert.

Gud har oprettet sit Zion, og han opbygger det paa den Maade, som han fra Tid til anden aabenbarer det til sine Tjenere.

Lad mig sige Eder, mine Brødre og Søstre, at den Aand, der leder til Adskillelse blandt de Sidste-Dages Hellige, er ikke fra Gud; den er herneden fra, og dersom den er fra den Onde, da kan I vide, at den vil bringe Fordærvelse over dem, der lader sig lede af den. Vi maa se for os selv, vi maa gaa frem i den rigtige Retning. Det er sandt, at vor Fremgang i nogle Ting ikke er, som den burde være. Vi gjøre til Exempel ikke videre Fremgang i finansielle Henseender og i Enighed angaaende timelige Affærer, saaledes som Herren har befaldt det; vi gaa ikke fremad i dette saa hurtigt og sikkert, som mange af os havde haabet. Men ikke desto mindre er det vor Pligt vedblivende at gjøre det Bedste, vi formaa, og søge at komme til Enighed i Troen angaaende disse Ting. Den Tid vil komme, da „Enochs Orden" vil blive indført i Zion. Vi se Alle til den med Længsel; vi bede Alle, at den maa blive grundfæstet; vi arbejde for dette Maal — det vil sige Alle, hvem Zions Velfærd ligger paa Hjerte, og vi græmmes, naar Hindringer rejser sig. Der synes at herske en egenkjærlig Aand, og vi kan ikke noksom beklage dette. Hvor gjerne saa vi ikke, at de Sidste-Dages Hellige vilde lytte til Himlens Formaning desangaaende og elske sin Næste som sig selv. Dette er Guds Ønske, og Kirkens Ældster burde stadigt indbefatte samme i deres Lærdomme til Folket, og søge at faa det til at indse Vigtigheden af dette Princip — at være uegennyttig. Gud vil velsigne den Mand, der elsker sin Næste, og søger at fremme dennes Interesse. Det er ligegyldigt, hvorledes hans Stilling i Livet er; er han end nanset og ukjendt, det gjør intet til Sagen; dersom han søger at fremme sin Næstes Interesser, da vil Gud velsigne ham; Gud vil gjøre alt for den, der gjør noget for ham. Vi burde forsøge paa at komme i Besiddelse af Guds Aand, ja søge efter samt kjæmpe for den. Egenkjærlighed regjerer i Verden, Enhver tænker kun paa sig selv, og vi have faaet alt for meget af den. Men der vil komme en Tid, da det vil blive anderledes. Gud selv vil ordne det. Han vil lade os gjennemgaa saadanne Omstændigheder, at vi ville komme til at indse Nødvendigheden af at praktisere Uegennyttighed iblandt os selv. Det, at vi søger at efterligne Verden, er vor svage Side, og vi maa passe omhyggeligt paa, at denne Aand ej faar Indpas i vore Hjerter.

Nogle af Brødrene have i deres Bemærkninger henthydet til Tiende. Maaske nogle antager, at det ligger i

vore ledende Mænds personlige Interesse at indprente Folket at betale deres Tiende. Jeg tror, at dersom I vil efterse Protokollerne, vil I finde, at de ledende Mænd i Forhold til deres Indkomster betaler mere Tiende end nogen anden Klasse af Mænd i Kirken. Vi har søgt at sætte de Hellige et godt Exempel i denne Henseende. Og jeg har med det samme søgt at gjøre mig fortrolig med Tanken om den Tid, da en fælles Forvaltning af Ejendom vil indtræde, naar enhver Mands overflødige Midler vil gaa til Herrens Forraadshus. Jeg taler til mine Børn om det. Jeg siger dem, at de ikke bør leve for sig selv alene — et saadant Liv vilde være en Elendighed —, men søge altid at være villige til at hjælpe Andre, og at lede Menneskeheden til et højere Stade. Jeg haaber, at den Dag vil komme, og at vi ville berede os til den. Men naar jeg hører om, at Mænd og Kvinder ikke betale deres Tiende, da kan jeg ikke lade være at tænke, hvad nytter det saa at tale om en bedre Tilstand end denne? Dersom en Mand eller Kvinde ikke har Tro nok til at betale sin Tiende, hvorledes kunne vi saa forlange, at de skulle indgaa i og leve efter endnu højere Principer? Dersom en Mand ikke vil betale Tiende af sit Korn, Kartofler, eller af det, hans Flok avler, hvor kan han saa leve efter en højere Lov? Naar jeg hører Mænd spørge, om de ikke burde fratage deres Saasæd, før de betale Tiende af Hveden, eller om det er nødvendigt at betale Tiende af Kvæg, der fødres med Hø, der er betalt Tiende af, spørger jeg mig selv, hvor længe det vel kan vare, inden vi kan indtræde i den „Forenede Orden"? Naar vi ere saa nøje regnende over for Herren, da seer det ud, som om vi ville gjøre ham til vor Skyldner i Stedet for, at det er os, der skal betale; i Sandhed, det er ikke videre god Fremgang i Retning af den „Forenede Orden", hvortil vi ser hen. Vi hører ofte Udbrud som; O! gid den „Forenede Orden" var oprettet iblandt os, og vi levede i den. Og dette siges med fuld Bevidsthed om, at vi ikke har Tro nok til ærligt at betale Tiende.

Jeg anser det for meget nødvendigt at paaminde Folket om at betale sin Tiende, uagtet det er noget, jeg meget lidt selv holder af at omtale, ja skulde jeg gaa efter min egen Tilbøjelighed, da sagde jeg helst intet desangaaende. Men det er nødvendigt, og Pligten byder os at tale det tydeligt. Saa længe vi forsomme denne Pligt og egenkjærligt søge efter Vinding og glemme at hjælpe vor Broder, behøve vi ikke at vente at faa den samme Orden grundet iblandt os, som existerede i Enoks Dage og blandt Nephiterne, da der hverken var Rige eller Fattige iblandt dem, da Folket behandlede hinanden retfærdigt, og Enhver elskede sin Næste som sig selv. Herren har ikke i Sinde at komme ned og tvinge os til at indgaa i denne Orden, enten vi vil eller ikke.

Vi have fuld Handlefrihed, og saa længe vi bruge den i Retfærdighedens Tjeneste og til Guds Pris og Ære, vil han velsigne os og udvikle vor Arbejdsmark; men dersom vi nærer den Idé, at den „Forenede Orden" vil blive indført og vi bragt ind i den med eller uden vor Vilje, da ere vi paa Vildspor, og det vil tjene os bedst at komme af med denne Idé. Lader os derfor i Stedet for at være paaholdne med vor Tiende, være liberal med den og vise Herren, at vi længes efter den Dag, da vi kan lægge vore overflødige Indkomster i Herrens Forraadshus, saaledes som han har aabenbaret det

til os. Vi burde ikke forsømme at berede os til den Himmel, hvorefter vi alle hige; og naar vi komme der, da kan vi være visse paa, at dette Princip er efterlevet. Jeg haaber, at alle Sidste-Dages Hellige ønske at gaa til Himlen, naar de dø; men dersom vi tage denne Følelse af Egenkjærlighed med os, er jeg vis paa, at vi ikke ville komme derind.

Nu, mine Brødre og Søstre, da vi vente at komme i Himlen og leve med de Retfærdiggjorte, hvorfor da ikke berede os til det næste Liv, medens vi ere her. Hvorfor ikke lære af de ophøjede Principer, der sættes for os, og berede os saa godt, vi kan, til det høje Maal, hvorefter vi tragte? Jeg ønsker selv at gjøre dette, og jeg ved godt, hvor langt jeg er fra at være, som jeg ønsker at være; men jeg tragter efter at blive det, saa at naar jeg skal mød Herren, jeg kan være ham saa lig, som jeg er i Stand til at blive det.

De Principer, Gud har aabenbaret os i Evangeliet, er de samme, der har ophøjet Englene. I spørge, hvad det er for Principer? Det er dem, der er blevet lært os. Ved Lydighed mod dem blev Englene Himlens Tjenere, ved Lydighed mod dem blev Jesus den Gud, vi tilbeder. Han har naaet sin ophøjede Stilling ved at adlyde de tydelige Principer, der fra Tid til anden blive lærte os. Dersom vi praktisere dem i vort daglige Liv, saa ville vi blive som Gud og hans Engle. Jo mere vi leve efter denne, desto nærmere komme vi vor Fader i Lighed; det er i denne Hensigt, at de ere aabenbarede og blive os lærte.

Til Slutning vil jeg sige at dersom vi leve i Overensstemmelse med saadanne herlige Grundsætninger, ville vi opnaa alle Privilegier og Rettigheder henhørende til Guds Folk baade i denne og den tilkommende Verden. Maa Gud velsigne os til Trofasthed i Sandheden, saa at vi tilsidst maa blive værdige til en fuld Frelse i hans Rige, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Menneskenes moralske Indflydelse paa hverandre. Intet Menneske kan komme her paa Jorden, uden at forøge eller formindske Totalsummen af Menneskeslægtens Lykke, ikke alene for de nærværende, men ogsaa for alle tilkommende Tider. Ingen kan frigjøre sig fra denne Forbindelse. Der findes intet Sted i det hele Universum, hvortil man kan gaa og aldeles afskjære sin Indflydelse paa Verdens moralske Fremtid; vor Nærværelse eller Fraværelse skal nok give sig tilkjende. Hvorsomhelst vi end gaa saa finde vi Personer, som enten blive bedre eller daarligere paa Grund af vor Indflydelse. Det er et gammelt Sagn, men dog sandt, som siger, at vi bygge Karakterer for Evigheden. Bygge Karakterer? Hvilkens? Vor egen eller andres? Begge — og ved disse Kjendsgjerninger ligger det store Ansvar forenet med vor Tilværelse her paa Jorden. Hvem kan fatte Dybheden af dette? Tusinder af vore Medmennesker vandre aarligen hinsides Graven, og medbringer en Karakter der er helt forskjellig fra hvad den vilde have været, om ikke vi havde levet. Den næste Tilværelse vil aabenbare vor Indflydelse paa vore Medmenneskers Karakterer. Det første Indtryk, som vi gjorde paa dem, vil vise sig i deres Udvikling i Tanke og Handling, være sig for Godt eller Ondt. (»Juvinile Instructor.«)

Den 15de Februar 1890.

Følgerne af at ringeagte Guds Love.

Vi ville i denne Artikkel henlede vore Læseres Opmærksomhed paa den Kjendsgjerning, at Gud er retfærdig i sine Beslutninger og Handlemaader med alle sine Børn paa Jorden. Fornemlig ønske vi at anstille nogle Betragtninger over Guds Ejendomsfolk, eller Abrahams Sæd, og i den Anledning ville vi gaa tilbage til den Tid, da Herren kaldte paa Abraham, til at gaa ud fra sit Land og sin Slægt og til et fremmed Land, som Herren vilde give ham og hans Sæd til en evig Arv og Ejendom, for der at oprejse et Folk og en Nation, som med Rette kunde forkynde den Almægtiges Dyder, iblandt alle Folkeslag paa Jorden. Dog ville vi ikke gaa ind paa nogen Enkeltheder vedrørende Abrahams Indflydelse og Virksomhed medens han opholdt sig i Ægypti Land, hvor han vandt megen Respekt og Agtelse, begrundet paa de udstrakte Kundskaber, som han var i Besiddelse af, vedrørende Planetsystemet, men ville gaa lige ind paa Sagen, og fortsætte dette Emne med at hentyde til Isak og Jacob, som dem til hvilke Forjættelserne bleve gjentagne eller fornyede.

Patriarken Jacob, som ogsaa blev kaldet Israel, fordi han havde kjæmpet med Gud og faaet Overhaand, havde en talrig Familje, og i denne finde vi en ædel Yngling, nemlig Joseph, der paa en forunderlig Maade blev ført til Ægypten, og som en Følge af Renhed og Dyd erhvervede sig den højeste Rang i det hele Land, nærmest Kongen selv, og blev ansat som en Husholder for den hele Nation, samt blev et Middel til at understøtte andre tilstødende Nationer og Folk. Til ham henvendte ogsaa hans egne Brødre sig, da Hungeren var svær i Landet, og sluttelig blev den hele Familje ført dertil, for at modtage Omsorg og Pleje.

Dersom vi følge denne Familjes Udvikling iblandt Ægypterne, saa ville vi finde, at der iblandt dem vare Mange, som saa hen til Forjættelserne givne til Fædrene Abraham, Isaak og Jacob, og følgelig havde stor Agtelse for de Love som Gud havde aabenbaret. Hvorimod man ogsaa fandt et stort Antal, som havde liden eller ingen Respekt for deres Faders Vilje. Begrundet paa denne Ringeagt og Ulydighed var det, at Israeliterne som et Folk bleve paalagte haarde Byrder, samt mishandledes af det ægyptiske Folk.

Under disse Omstændigheder var det, at Israeliterne saa hen til Forjættelserne, og anraabte deres himmelske Fader om Befrielse fra det trykkende Aag, indtil han opfyldte deres Ønske og sendte Moses til at lede dem ud fra Fangenskabets Land; men det var forbundet med de største Vanskeligheder, begrundet paa den ringe Tro som herskede iblandt dem. Da Herren havde udvist sin Kraft ligeoverfor den mægtigste Monark, i den dengang bekjendte Verden, og tillige havde vist at han holder sine Løfter samt viser Naade imod dem, som af deres ganske Hjerte vandre i Oprigtighed for ham, saa førte han, ved sin lydige Tjener Moses, Folket til Havets Bred, og der, under de mest begejstrende Forhold, ligesom indgreb i Naturens Rettigheder, idet at han delte Vandet og

førte sit Ejendomsfolk over paa den anden Side af det røde Hav; hvorimod Forfølgerne bleve opslugte af de vilde og brusende Bølger.

Efterat Israeliterne paa en saadan mærkelig Maade vare frelste fra deres frygtelige Fjender, finde vi dog at de forglemte Herren, deres Velgjører, og begyndte at knurre mod Moses, deres Leder, og ønskede sig tilbage til Ægypti Land, men Herren var desuagtet naadig imod dem, og meddelte dem Brød eller Manna ovenfra, og lod tillige den faste Klippe frembringe forfriskende Vandstrømme, for derved at retfærdiggjøre sig selv og tilfulde udvise at han var en Fader for sine Børn. Uagtet alle disse overordentlige Velsignelser vare dog Israeliterne meget gjenstridige, saa at Herren ved en vis Lejlighed besluttede at ødelægge dem, og Moses maatte da ligesom minde den Almægtige om de Forjættelser som han havde givet til Fædrene. Denne Paamindelse formildede Herrens Beslutning i saa Henseende, og for at holde dette Folk indenfor Rimelighedens Grænser, saa gav han, gjennem Moses, strænge Love og Anordninger, som vare meget vanskelige at overholde. Disse Love vare ikke den eneste Straf, som blev dem paalagt som Følge af deres Ulydighed, thi af den samme Aarsag var det at de maatte, i omtrent 40 Aar, vandre omkring i den arabiske Ørken, og ingen af dem som udgik fra Ægypten bleve tilladte at indkomme i det forjættede Land, med Undtagelse af Josva og Caleb.

Vi ville fremdeles følge Israeliternes Indflydelse, efterat de havde indtaget Landet, med Josva som deres Anfører, og paavise at der var ingen Magt stærk nok til at imodstaa dem, thi de sejrede over alle deres Modstandere og Fjender, saalænge som at de efterlevede de Love, som vare givne til dem ved Moses. I Sandhed de vare lykkelige og trivedes i det skjønne Land som Gud havde ført dem til og ingen Magt kunde forstyrre eller bortføre dem i nogetsomhelst Fangenskab, saalænge som de vedbleve urokkelige i deres Lydighed til de Befalinger, som Moses, Josva og andre inspirerede Mænd havde givet og gav til dem. Men ligesaa snart som de afvege fra disse Forskrifter bleve de overvundne af deres Fjender, men naar de angrede sine Forseelser bleve de atter begunstigede af den Almægtige og nød deres Rettigheder, dog ikke førend de havde gjennemgaaet mange Prøver og Gjenvordigheder.

Herren opreiste blandt dette Folk en David og en Salomon, som vare ædle og indflydelsesrige Mænd, dog ikke uden Svagheder, thi de vare eftergivne i Fristelsens og Velstandens Øjeblikke og Timer, men desuagtet nøde de Inspirationens Aand i en saadan Grad, at de baade talede og profeterede om tilkommende Begivenheder, samt i det profetiske Sprog prisede deres Fader og Gud.

Under deres Administration trivedes Israel og blev det mest navnkundige Folk som dengang eksisterede paa denne Jord. Efter Salomons Bortgang indtraadte en meget vanskelig Periode for Israeliterne, begrundet paa den Uenighed og Misundelse som herskede iblandt dem, og Følgen blev, at 720 Aar før Kristus, de ti Stammer førtes ud af Forjættelsens Land, ved Kong Salmanasser. Angaaende disse Stammers Vandring og Udbredelse have vi saare faa paalidelige historiske Oplysninger, hvorimod Historien om Jøderne og en Del af Benjamins Stamme er meget tydelig, og paaviser at de forbleve i Landet, og fremdeles vare benaadede af deres himmelske Fader, idet han vedblev at opreise Profeter iblandt dem, for deres Undervisning og almindelige Vel.

Saaledes veg ikke Spiret fra Joderne, ej heller fattedes det dem Læremestere, indtil Siloh (Kristus) kom, og da vare de heller ikke foruden inspirerede Vejledere, thi man finder en Simon, som længe havde forventet Israels Trost, og han tager Barnet — Jesus — i sine Arme og udbryder: Herre nu lader du din Tjener fare i Fred, thi mine Øjne have beskuet den Frelser som du har beredt for dit Folk." Vi have ingen paalidelige Beretninger om Jesu Liv og Vandel fra denne Tid, indtil han fremtræder som en offentlig Lærer iblandt sit eget Folk — Joderne —, hvilke dog, paa faa Undtagelser, forkastede ham og tilsidst i det alvorlige og afgjørende Ojeblik udraabte: „Korsfæst! Korsfæst! ham, lad hans Blod komme over os og over vore Børn." Saaledes udtalte de Dommen over deres egen Forløser og tillige over sig selv.

Historien paaviser at, i Aaret 70 efter Kristi Fodsel, de romerske Arméer, under Vestpasians dygtige Ledelse, omringede Jerusalem samt nedbrød Staden og det prægtige Tempel, og tillige triumferende førte Joderne ud af deres gamle Stad samt fordreve dem fra det hele Land. Heraf sees Følgen af at forkaste en Guds Profet, ja en som var større end en Profet — Guds enbaarne Søn.

Lad os ogsaa tage i Betragtning dem som havde annammet Jesu Kristi Evangelium iblandt Hedningerne, og fornemlig den romerske Menighed, til hvilken Paulus skriver meget indtrængende og paaminder de Hellige om, at de vare indpodede paa det sande Oljetræ, og ikke vare naturlige Grene, hvorfor de ikke skulde være hovmodige, men frygte; thi de stode ved Troen, men om Gud ikke sparede de naturlige Grene, nemlig Joderne og de andre Stammer af Israels Hus, saa vilde han ej heller spare dem. Ved andre Lejligheder taler den samme Apostel om at der var Mange som afvege fra det eneste sande Evangelium, og tilsidst om et almindeligt Frafald, som skulde indtræde efter hans Bortgang, om hvilket ogsaa Aabenbareren Johannes udtaler sig meget tydeligt, idet han skriver til de syv Menigheder i Asien, om den store Nødvendighed af at vaagne op fra deres Slummer, uden hvilket de skulle blive forkastede, ligesom de andre Menigheder.

Af denne Formaning, saavelsom mange andre, kan man se, hvorledes Menighederne, den ene efter den anden, gav efter for Oppositionens Magt og Indflydelse, indtil de alle bleve overvundne, ligesom Paulus havde sagt, at Gud ikke vilde spare dem (Hedningerne) dersom de ikke vedbleve i Troen. Dette stadfæstes ved Historien, som tydelig beskriver Opfyldelsen af det profetiske Ord om de apostoliske Menigheders Undergang, og derfor ville vi lade den tale for sig selv.

Naar vi læse „Mormons Bog" saa finde vi, at Gud ogsaa havde et Folk paa den vestlige Halvkugle, (Nord- og Sydamerika), som, for et Tidsrum af 400 Aar nød Evangeliets Velsignelser og Guds inspirerede Tjeneres Raad og Formaninger. Men ved Begyndelsen af det 5te Aarhundrede finde vi, at de, ligesom Joderne, afvege fra Evangeliets uforanderlige Plan, og forkastede de Profeter som bleve sendte til dem, samt udryddede dem som i Sandhed bekjendte den Højestes Navn, indtil de vare modne i Ugudelighed, saa at Herren var berettiget til at drage sin Haand tilbage fra de gjenstridige Lamaniter og lade dem komme under umiddelbar Indflydelse af Ondskabens Magt. Det hele Folk var saaledes ikke længere modtageligt for ædle og ophøjede Indflydelser, men ene havde Tilbøjelighed til det som er nedværdigende i sin Natur, som vi i denne Tid kan se Eksempel paa, ved at betragte den røde Mand (Indianeren) i Amerikas Urskove.

Dette er til os et ubetvisteligt Bevis, at ethvert Menneske, ja alle Folk og Nationer ere deres egne Skjæbnes Afgjørere, og følgelig kunne vi ikke tillægge hverken Gud eller Djævelen nogen Skyld i saa Henseende, men spore Aarsagen lige tilbage til Nationers og Individers egne Handlinger. Skaberen har givet til alle Mennesker fuldstændig Handlefrihed, til selv at vælge deres Løbebane her paa Jorden.

Vi paastaa at vor himmelske Fader igjen har oprettet sin Kirke paa Jorden, og at han har indsat i den inspirerede og bemyndigede Mænd, til at forvalte Evangeliets frelsende Ordinancer, og, at Evangeliet for henved 60 Aar er blevet forkyndt i sin Fuldkommenhed, iblandt de fleste civiliserede Nationer paa Jorden. Som en Frugt af denne Virksomhed ere Tusinder samlede tilsammen i Nordamerika, i den Hensigt at lære mere om Herrens Veje samt til større Fuldkommenhed at vandre paa hans Stier, eller med et Ord, at oprette Guds Zion paa Jorden.

Men ligefra den første Dag som at Evangeliets Net saaledes blev udkastet, for at indsamle Israel fra de forskjellige Lande og Nationer, saa finde vi blandt de Indsamlede mange daarlige Personer, eller uvise Jomfruer, som have øvet sin Indflydelse mod det som er ædelt, godt og dydigt, og som en Følge har dette Folk, (de Sidste-Dages Hellige), været udsatte for Forfølgelse og Ringeagt, samt blevet tvingede til at gaa fra Sted til Sted, indtil de i Aaret 1847 fandt et Hvilested i Utahs Bjergdale. Fra den Tid have de været meget velsignede, saavel med himmelske som jordiske Goder, thi Landet har frembragt i Overflødighed, ligesom Palæstina fordum, ja Ørkenen og de tørre Steder har blomstret og endnu blomstrer ligesom en Rose. Følgelig have mange Folk draget dertil, fornemlig i de senere Aar, ene og alene for timelig Vinding og økonomiske Forbedringer, uagtet Guds Tjenere have fremstillet Evangeliet i sin Tydelighed og tilfulde forklaret Hensigten med Israels Indsamling i de sidste Dage. Mange have desuagtet forglemt disse Hensigter og ladet sig paavirke af den Aand som ene higer efter Verdens Rigdomme, og aldeles forglemt deres Fader og Velgjører, samt i højeste Grad ringeagtet de ædle og ophøjede Principer, som han har aabenbaret til deres Frelse og endelige Forløsning. Men ligesom altid, naar Gud har haft et Folk paa Jorden, er der Mange som gjør sin yderste Flid i at grundfæste Sandhed og Retfærdighed, ja, som arbejder utrættelig paa at gjennemføre Guds Hensigter og Beslutninger i denne Tidernes Fyldes store Husholdning.

Vi have nu tydeligt paavist, at Abrahams Sæd eller Israels Hus, har blevet overvundet af de Ugudelige, og adspredt over den hele Jord, som en umiddelbar Følge af Ringeagt mod Gud, og Forkastelse af hans Love. Det sidste Dages Israel, som nu er samlet paa Josephs Arveland, har ogsaa vist sig at være ulydig og gjenstridig i mange Henseender, og man kan allerede se Følgerne deraf, idet at den samme Opposition, som adspredte Ejendomsfolket fordum, gjør sig gjældende, og til det yderste anstrænger sig for at opløse Organisationen af de Sidste-Dages Hellige, og, om muligt, sprede dem over Jorden. Om vi ikke havde den Forsikring af Herren den Almægtige, at dette Rige skal bestaa evindelig, saa kunde man næsten frygte, at Israel endnu engang skulde komme i Landflygtighed og kun blive et Ordsprog iblandt Hedningerne; men takket være

Forsynets alvise Styrelse og Beslutning, som har tilkjendegivet at den, som holder den Almægtiges Bud, skal kunne udholde Ildprøven og staa paa den Dag, da Retfærdighedens Sol skal opgaa over dem, som frygte den Høiestes Navn; men Hyklere og Overtrædere skal fly fra Zion og udbryde: „Hvo af os kan bo hos en fortærende Ild, og hos Evighedens Brynde".

„Mormonismen" og Nutidens „Kristendom".

(Af A.)

Historiens Blade bevidner at alle Reformationer eller nye Sandheders Forfegtelse, være sig paa Videnskabens eller Religionens Omraade, altid have mødt Modstand, og at alle mulige Midler have blevet benyttede, for at hindre deres Fremgang. Vi finde at en saadan Aand har til alle Tider været gjældende paa Jorden, lige fra den Tid da det lykkedes Mørkets Fyrste, som er Løgnens Fader, at i Edens Have overtale vor Stammemoder Eva til at deltage af Frugten paa Kundskabens Træ.

Om vi tage i Betragtning de Vidnesbyrd som Historien giver angaaende Kopernikus, Galileo, Herchel, Benjamin Franklin, Newton, Columbus m. fl., hvorledes de bleve udsatte for Haan og Forfølgelse af deres Samtidige, saavelsom den Modstand som Religionens Forkjæmpere Luther, Calvin, Melanchton og Knocks, med flere, maatte udstaa og bekjæmpe, saa finde vi, at de gamle Dogmaers Tilhængere have til det yderste søgt at modstride alt, som var beregnet paa Fremadskridning, og derved lagt for Dagen, hvad den hellige Skrift siger, at „Mørket hader Lyset". Men naar vi gaa tilbage og undersøge Følgerne af disse ædle Mænds Virksomhed, saa ville vi finde at Sandhedens eller Fremadskridelsens Mænd sluttelig seirede, om end Kampen var haard. Der eksisterer i vor Tid Millioner, som prise disse Mænd for deres Geni og Standhaftighed i at forsvare det, som de vare forvissede om var grundlagt paa sand Filosofi, og et Skridt nærmere den fuldkomne Sandheds Kundskab, saavel i videnskabeligt som i religiøst Henseende.

Men disse Mænd, medens de ubestridelig vare inspirerede af den Almægtige, som er den eneste fuldkomne Filosof og Teolog, havde de dog ikke en fuldstændig Kundskab om de Ting som de kjæmpede for, hvilket bedst kan bevises ved de Fremskridt som senere ere blevne gjorte paa den videnskabelige Omraade, saavelsom de „Forbedringer" som ere foretagne paa de Læresætninger som af ovennævnte Reformatorer indførtes.

Under disse stadigt vexlende Anskuelser om Frelsningsplanen, vilde det ikke være underligt om nye Idéer, angaaende Menneskets Bestemmelse her paa Jorden, bleve frembragte; dog er det en velbekjendt Kjendsgjerning, at ligesaa snart som Joseph Smith, endskjøndt en Yngling mellem 14 og 15 Aar forkyndte, at han, som Svar paa en ydmyg og oprigtig Bøn til sin himmelske Fader, for at erholde Kundskab om hvor han kunde finde Kristi

Evangelium i dets Fylde, havde modtaget et himmelsk Syn, hvorved han skuede Faderen og Sønnen, samt af dem erholdt vigtige Meddelelser angaaende det som hans Hjerte begjærede, saa opstod øjeblikkelig den samme Modstand den samme Haan og en lignende Forfølgelse, som ved foregaaende Tider eksisterede mod dem, som fremkom med nye Sandheder. Det forekommer saa meget mere mærkværdigt, at den hæftigste Forfølgelse kom fra de mest fremragende Mænd i de forskjellige dengang eksisterende Kirkesamfund, medens han selv kun var en ringe, nanset Yngling, som, overensstemmende med al menneskelig Opfatning, ikke skulde kunne paa nogen Maade skade eller forhindre de andre Samfund i deres Fremgang. Hvad kunde da Aarsagen være til den hejtige Forfølgelse som han fra det første maatte døje? Naar vi betænker at den samme Aarsag tilvejebringer de samme Følger, saa kunne vi finde Svaret derpaa i den hellige Skrift, saaledes: „Vare I af Verden, da vilde Verden elske sit Eget; men efterdi I ikke ere af Verden, men jeg har udvalgt Eder af Verden, derfor hader Verden Eder." Og fremdeles: „Salige ere I, naar Menneskene hade Eder, og naar de udstøde Eder og bespotte Eder, . . . lige det samme gjorde deres Fædre ved Profeterne." Den Aand som gjorde sig gjældende mod Joseph viste paa det tydeligste at være den samme Aand som Farisæerne og de Skriftkloge udviste i Frelserens Dage. Det var ikke den sagtmodige, kjærlige og venlige Aand som Kristus var i Besiddelse af, og som søgte at undervise de Vildfarende, for med Kjærlighed at bringe dem over til det Rette. Ynglingen Joseph forkyndte uden Frygt for Menneskenes Dom det som han fra Herren havde modtaget Undervisning om, og han havde Karakterstyrke nok til at vedholde sit Vidnesbyrd om det som han var tilfulde overbevist om var Sandhed, nemlig, at Gud havde aabenbaret sig til ham.

Han indtog da, paa en Maade, en lignende Stilling som Stefanus gjorde, naar han bar Vidnesbyrd om at han med sine egne Øjne skuede Faderen og Sønnen, og han kunde ikke fornegte hvad han selv saa. Som en Følge af en saadan Vished, saa forblev Joseph, nagtet kun en Yngling, som paa alle Sider var omgiven af Forfølgelse, urokkelig i sit Vidnesbyrd, og hans Samvittighed bød ham at istemme med Luther: „Her staar jeg. Jeg kan ikke andet. Gud hjælpe mig."

Hvad havde da denne ringe og uansete Yngling gjort? Forkyndte han nogle Lærdomme som vare stridende mod Biblens Læresætninger? Svaret, som ved en fordomsfri Undersøgelse skulde gives, kunde ikke blive andet end negativt. Aarsagen var kun den, at han fremholdt teologiske Sandheder, som under Aarhundreder ikke havde været kjendt eller forkyndt paa Jorden, men ikke destomindre vare af guddommelig Oprindelse, og hvilke han paastod at have erholdt Kundskab om ved Aabenbarelse fra Himlen. Atter viste det sig, at „Mørket hader Lyset", eller, med andre Ord, at de gamle traditionelle Dogmaers Tilhængere altid stride mod, samt søge at forhindre Udviklingen af Fremadskridningens Aand.

Hvilke Læresætninger var det som saaledes bragte Had og Forfølgelse mod dette Aarhundredets første Profet, og mod dem som med Tiden troede hans Vidnesbyrd? Vi ville i Korthed søge at fremsætte dem og med Skriftens Vidnesbyrd stadfæste hvad han forkyndte.

Det som i Særdeleshed ophidsede

hans religiøse „Venner" til Had mod ham, var hans Paastand, at have modtaget himmelske Aabenbarelser, hvorved han af de tvende første Personer i Guddommen blev underrettet om at det sande Evangelium ikke fandtes paa Jorden, men at det i Herrens egen bestemte Tid skulle gives til ham. Og endvidere blev han forfulgt, formedelst han forkyndte, at Faderen og Sønnen, vare personlige Væsener, som kunde sees, og at de vare i Lighed med Mennesker i Udseende, men deres Glans var næsten utaalelig.

Fordommens og Hadets Aand gav sig derved strax tilkjende. Men ak! hvilke Lidelser, hvilken Forfølgelse, ja, hvilke Blodstrømme kunde ikke have blevet tilbageholdte, om de, som da ophøjede deres Røst og lod Hadets bittre Ord, rettede mod den unge Profet, med Vindens Hastighed, gaa over Landet, havde, saasom han havde gjort, bøjet sig paa sine Knæ for den Almægtiges Throne, og, i Overensstemmelse med Apostlen Jacobs Formaning, bedet til Gud om Visdom, at kunne forstaa Skrifterne saa at de deri maatte kunne finde Sandheden. Men de vare visselig af den Slags om hvilke Paulus siger, at de skulde prædike for Vindings Skyld, og derfor gjorde de sig ikke den store Umage at granske i den hellige Skrift; thi om de havde gjort det, saa vilde de snart have fundet at den stadfæster, at en lang Tid skulde eksistere paa Jorden, naar Sandhedens Evangelium i sin Renhed ikke skulde findes blandt Menneskene.

Apostlen Paulus yttrer sig saaledes: „Lader Ingen bedrage Eder i nogen Maade; thi først (før Kristi Tilkommelse) maa jo Frafaldet komme og det Syndens Menneske aabenbares, Fordærvelsens Søn, han, som modsætter og ophøjer sig over Alt, hvad der kaldes Gud eller Gudsdyrkelse, saa at han sætter sig i Guds Tempel, som en Gud, og udgiver sig for at være Gud." (2. Tes. 2, 3. 4.)" Thi den Tid skal vorde, da de ikke skulle fordrage den sunde Lærdom, men efter deres egne Begjæringer tage sig selv Lærere i Hobetal, efter hvad der kildrer deres Øren, og de skulle vende Ørene fra Sandheden, men henvende sig til Fabler." (2. Tim. 4, 3. 4.) Og Apostlen Johannes, den elskede Discipel, siger: „Og Dragen gav det (Dyret) sin Kraft og sin Throne og stor Magt. . . . Og de tilbade Dragen, og sagde hvo er Dyret lig? Og en Mand blev det given at tale store Ting og Bespottelse . . Og det oplod sin Mund til Bespottelse imod Gud, og bespotte hans Navn og hans Paulun, og dem, som bo i Himmelen. Og der blev givet det at føre Krig mod de Hellige og at overvinde dem; og Magt blev det givet over hver Stamme og hvert Tungemaal og hvert Folk, og alle som bo paa Jorden skulle tilbede det." (Aab. 13, 2—9.)

At disse Profetier have gaaet i bogstavelig Opfyldelse giver Historien os tydelige Beviser for, som vi kan se af følgende, hvilket visselig enhver har læst i sin Barndom, nemlig at: „Evangeliets Lære blev, af Paverne i Rom, aldeles fordærvet med falske Tilsætninger. Folket blev forbudt at læse Guds Ord, og Gudsdyrkelse blev forvandlet til Overtro. Mørket tog omsider saadan Overhaand, at Guds Naade og Syndernes Forladelse, uden Omvendelse og Tro, offentlig solgtes for Penge".

(Fortsættes.)

Blandinger.

Bethlehemsstjernen. Hvis de astronomiske Beregninger slaar til, vil Aaret 1890 bringe et interessant Fænomen paa Stjernehimlen, idet „Bethlehemsstjernen" vil vise sig for syvende Gang i den kristelige Tidsregning. Denne Stjernes interessante Historie er i Korthed følgende:

Den 11te November 1572 bemærkede Tycho Brahe i Stjernebilledet Cassiopeja en ny Stjerne af overordentlig Størrelse. Den ny Stjerne — senere kaldet den tychoniske Stjerne — overgik i Glans endogsaa Stjernerne af første Klasse, saaledes at man ved klar Himmel kunde iagttage den med blotte Øjne endog ved Middagstid. Men allerede inden Maanedens Udløb tog dens Lysstyrke af, og i Marts 1574 forsvandt den lige saa pludselig fra Firmamentet, som den var kommen. Den samme Stjerne var bleven iagttaget i Aaret 1265 og ligeledes i 945.

Til denne Stjerne knytter sig den Formodning, at det er den samme som den, der omtales i Bibelen som Ledestjerne for de tre vise Mænd fra Østerland, og som kaldes Bethlehemsstjernen. Den kommer til Syne hvert 315de Aar. Regner man tilbage fra det foranævnte Aar 945, skal Stjernen altsaa have været synlig i Aarene 630, 315 og 0 (Kristi Fødselsaar.) Regner man fremad fra 945 faar man Aarene 1260, 1575, 1890.

Som man ser, har Stjernen ikke vist sig aldeles paalidelig, idet den har vist sig 1264 og 1572 i Stedet for i 1260 og 1575 og Astronomerne tør heller ikke garantere for at den viser sig i Aar, men de tør dog ikke benægte Muligheden af at den straalende Bethlehemsstjerne vil vise sig i 1890.

Dødsfald.

Maren Larsen Sellebæk, døde i Pleasant Grove, Utah, den 9de December 1889. Hun var født i Fælle, Horby Sogn, Danmark, den 22de November 1815, annammede Evangeliet i 1861, emigrerede til Utah i 1863, og døde som en trofast Hellig, i Haab om en herlig Opstandelse.

Cecilie Andersen, døde i Gunnison, Utah, den 9de Januar 1890. Hun var født i Skrippenhøj, Hjørring, Danmark, den 14de Juni 1796, annammede Evangeliet i 1853 og emigrerede til Utah i 1857. Hun døde som en trofast Sidste-Dages Hellig.

Indhold.

Guds Almagt.

(Frit oversat fra Engelsk af C. E. Th.)

Sopran og Alt.

Tenor og Bas.

mf

Jor = den med sit Blom = ster = flor, Men = ne = sket, som

paa den bor, *f* So = len paa det blaa = e Hvælv, *p* Stjer = ne=

vrim = len, Fos og Elv, *f* Ha = vet, glin = sen = de i Pragt,

mf Vid = ner om Gud Fa = ders Magt.

Bjergets snebedækte Top,
Hævet imod Himlen op,
Vindens Sus i Bjerg og Dal,
Fuglens Sang i Lunden sval —
Al Naturen i sin Pragt
Vidner om Gud Faders Magt.

Sjælens milde Haab og Tro,
Som vort Hjerte giver Ro,
Gydende udi vort Bryst
Mod og Glæde, Fred og Trøst —
Alt, hvad Livet har os bragt,
Vidner om Gud Faders Magt.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **C. D. Fjeldsted**, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).